

2. ԹԳ. 120b. Անթիվ հանդիս քիչ մը գրուածին: Ասոր վրայ և-ը Երբ մը գրեթէ անհետնի գրով. «Անկ անգամն մը ան- մէկ քրդէան մը Խօշէ մէկ շաղկեր Խօշէն բնա կրթցէն Գէգ Ի վեր բլա ու մէկ շաղկեր մը Նաստ կտաւ:» — Անթիվ հանդի գրուածին կայ նաեւ. ԹԳ. 121a.

(ՄԵՆՅԵՐԸ ԲԼ ԱՅԻՄԻ)

ԱՐԳԱԳՐԱԿԱՆ

ԵՐԿՐԵՐԻ ԺԱՊԱՊԳԵԿԵՆ ԸՆԹՈՆՆԵՐ ՏՐԵՊԵՐՈՆԻ ԿԵՆՏՐՈՆ ՔԵՂՈՐՈՆԺ

Պաշտ զօրացնողը Տէրն է:
Բերնէ բերան կ'ըլլայ երկան գերան:
Ժախողին մէկ ալքը քաւ է, անտողին հազարն ալ քիչ է:
Ժանը կնքեր (խոր գրաւ):
Դարցնիք հարսնիք է՝ ղուող մենք բաց:
Աղէկութիւն մ'էլ տար ծովը յետէ, ան կու գայ քեզ գտնէ կու:

Ընն է փալանը, մարդն է հալալը:
Լէլէլէին հարցուցին քի պահախն ինչու կարմիր է, ա-
մառ է ըսաւ. նս քզգի ամառն ալ ատանկ տեսայ
ձմեռն ալ:

Կալն ամալ օրը խնդայ կու:
Նգին քաշածը միտակ իր կաշին գիտէ:
Օգը շտկած նայը մի քաշը:
Օլորդայ թող որ էրթայ:
Ուր տեղ մանդալ ինք մէջը մաշայ:
Ծա քուն՝ չարս արթուն:
Տաստ մի անուշարար ծանծերը վարա փակչին կու:
Էփած քիւլովին շուր շին խառնին:
Մուտը սատանան է:
Ամէն մարդ իր տան առջն կ'աւել կու:
Հայ հայը գնաց. վայ վայը մնաց:
Կտոր մը օսկողը շանը ծանը կորէ կու:
Նրկու ոտքը մէկ կոշիկն մէջ չի հալքեր:
Անցուկը կ'ըլլայ մոռցուկ:
Աղուէք ինչքան լինեսքը փախի. վերջէն, գալքը տնդը
քիւրքիին խառնութիւն է:

Վարդն ինչ անուշ իտու ունի. Նորէն փուշ ունի:
Մծծին խօսքը շխտողը կողողի կողողը կորէ կու:
Շուշը շան նայելով հաշէ կու:
Ողբան կոխած չամուռը, անքան վրդը քաթըէ կու:
Գնայ ծովը ինկի՞ր՝ ծակտիս գիրը անանկ է ըսէ:
Տասը մատս միմ էնիմ վառիմ՝ կէնէ չկայ կէնէ չկայ:
Հարը պերդն ալ մէկ է՝ տեսնի կտորողն ալ:
Տամա տամա վազած շուրը մոռնէ քարը ծակէ կու:
Փուռուծիին հաշի ուզեցին՝ չեթիւնները ցուցուց:
Գողին նետ սարողը գողութիւն սորվէ կու:
Փարան լեզու շունցողին բերան լեզու ղնէ կու:
Միքաս ուտիս ու մուրաս:
Հուրը գաղող ծարաւ զարժող:
Ճերմակ շուշը բուրը ծախողին զարար է:
Մէկ պանը 7 տարի պահէ՝ օր կ'ըլլայ քի պէտք կ'ըլլայ:
Մարդ ինտոր շուէ եաթիսը՝ անպէս պատկի կու:
Հէմ լանք, հէմ երթանք:
Չուկ քունը ուզողը ծովէն վախնալու չէ:
Հաղաքը չէ՞ն՝ ես մէջը յեղ:
Դանապը կովին քովը կը տանին, ոչ թէ կովը դանակին:
Քէտը քէտին քեռ ալքըն ըսիր է:

Գիշերը մութ կը ծաւէ՝ ցորկը ճէթ կը վառէ:
Ըռափտէն սիւնիք ինկաւ հանումն կտխը ծակեց:
Կատուն որ խաղայ մուկն անպատճառ կը ղողայ:
Ամէն օր սիւնի քաղողը կրկան օրը լաթ չի գտներ
հազնելու:

Մի մարդ գէշին խօսքին, զիտնայ լաւը կը գուրջէ:
Սեւ խապարը թէգ կու գայ:
Աղբիւրները շրթքած շուրին ղըմլեթը չի գիտցուիր:
Թօփալ ոտքին չի նայիր, Մշտապ տաղին փատի կ'ընթալ:
Փառը կը շտէ գնայ պեր կ'ըսէ:
Աշխարհս կրող կարողացողն պիտի անցնի:
Լեզուին ծակածը հիւ մէկ բան չի ծակեր:
Մոռնելէն վերջ մարդուն ղըմլեթը հասցուի կու:
Հուրը ինտը թափվէն չի վախնար:
Օրը մէկ փարան պահիս տարին 9 դրուէ կը վատկիս:
Անածը մէկ ասեղ, երկաթին օխան քանի է կու հարցունէ:
Հաց կայ ուտելու, բերան չկայ կու տալու:
Ճանը տիրելը տանտէրն է:
Տօլիկը դուրը փակ պահէ՝ միտք կատուն կերաւ մ'ըսեր:
Փարայ կ'ըզն ուննայ, քեւեղ ծակ մի պահի:
Պողը մի փրթիք, զգալը կու գայ:
Մուկը պնելու համար տունը կրակի մի տար:
Տրապիդան:

Հաւաքեց
ՆԵՄՆ Գ. ՊԵՏԵՆԱՆ

ԲԱՆԱՍՏԵՂԺԱԿԱՆ

ՀՐԺՏԵԿ

(Հիմնականից)

Նէս գիշերին հրեշտակ թռչում էր երկնքում,
• Եւ խաղաղաձայն մի երգ էր երգում:
Լուսինն, աստղերն եւ լուս ամպեր գրոհի նըման
Լքում էին այն երգը սրբազան:
Անմոռ ոգւոց երշնակութիւնն էր նա երգում
Դրախտի ոստակիտ թրքերի տակում:
Նա էր երգում վնէ ու հըզօր ճիւղը մային,
Եւ երգը Նորա չէր խարդախ ու պին:
Մատաղ մ'ոգի նա էր տանում՝ իւր գիրն անած.
Աշխարհի համար սատակի արտասուաց
Նորա երգի ծայնը մաքց այն ոգւոյ մէջ
Անանց խօսքերի, քայց վառ ու անշէջ:
Մի քըմալիկ քանկութեամբ լի նա աշխարհում
Ցառապած երկար էր նա տանջուում:
Չփոխարկէ նա երկնային հնչիւններին
Ցաղտութեամբ լցուած երգերը երկրին:

Նոր-Նայիթեան:

ՄԻՓՐԻՍՍ ԱՆՈՓԵՆԱՆ

